

Sygn. akt III CSK 292/19

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku Z. W.
przy uczestnictwie P. S., J. S., H. W., A. W., C. S., I. L. i S. K.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 listopada 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki J. S.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 kwietnia 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek Z. W. o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

J. S. - uczestniczka postępowania z wniosku Z. W. o zasiedzenie wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 kwietnia 2019 r., którym oddalono jej apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w M. z dnia 14 czerwca 2017 r., w którym stwierdzono nabycie w drodze zasiedzenia przez wnioskodawcę nieruchomości opisanej w sentencji.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Uczestniczka postępowania oparła skargę na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podnosząc, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, których jednakże nie sformułowała. Przedstawiła jedynie swoje poglądy na temat miejsca i funkcji zasiedzenia we współczesnym obrocie prawnym, nie zarysowując jednak żadnych konkretnych, nierozwiązanych dotychczas problemów prawnych, które - w jej ocenie - wymagałyby analizy Sądu Najwyższego.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c. - zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 361/13, z dnia 14 września 2012 r., I UK 218/12 - nie publ.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, z dnia 24 października 2012 r., I PK 129/12 - nie publ.). Kolejnym niezbędnym elementem uzasadnienia tej przesłanki jest wskazanie przepisu prawa, który wzbudził poważne wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2014 r., II PK 257/13, nie publ.), a także różnych możliwych sposobów jego interpretacji, wynikających z judykatury lub piśmiennictwa, w tym również zajęcia przez samego skarżącego stanowiska co do rozstrzygnięcia sprawy oraz przyczyn wadliwości zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2013 r., III SK 54/12, nie publ.). Wymagania tego nie można zastąpić postawieniem samych pytań do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, nie publ.).

Brak sformułowania problemu prawnego na tle konkretnego przepisu prawa oraz brak pogłębionego wyводу, który uwzględniałby dotychczasowe stanowisko judykatury i doktryny w sprawie uniemożliwiają Sądowi Najwyższemu przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania, w szczególności, że skarżąca nie wskazała nawet, w jaki sposób przedstawione przez nią stanowisko - o charakterze bardziej

publicystycznym niż prawnym - wiąże się bezpośrednio z wadliwym w jej ocenie rozstrzygnięciem sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

jw